

Ο Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΡΙΚ ΡΑΪΟΡΝΤΑΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

ΕΧΕΙ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ
ΣΕ 26
ΓΛΩΣΣΕΣ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κόρη του Βυθού**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Daughter of the deep

Από τις Εκδόσεις Disney • Hyperion, Νέα Υόρκη 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rick Riordan

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Rick Riordan, 2021

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

© Εικονογράφησης και εξωφύλλου: Lavanya Naidu, 2021

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4540-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4541-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Publishers since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΙΚ ΡΑΪΟΡΝΤΑΝ

Η ΚΟΡΗ
ΤΟΥ
ΒΥΘΟΥ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

Η δημιουργική δύναμη της φύσης υπερβαίνει κατά πολύ
το καταστρεπτικό ένστικτο του ανθρώπου.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ,
20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν πιάνουμε τον αστερία από τον βραχίονά του

Γνωρίζατε πως περισσότερο από το ογδόντα τοις εκατό των ωκεανών παραμένει ανεξερεύνητο; Μιλάμε για το ΟΓΔΟΝΤΑ ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟ, φίλοι μου! Δεν αποκλείεται αυτή τη στιγμή μια γοργόνα και ένα γιγάντιο καλαμάρι να απολαμβάνουν ένα πιάτο σπαγγέτι φυκιών και να αναρωτιούνται πότε θα σοβαρευτούμε εμείς οι άνθρωποι και θα ανακαλύψουμε πως η Ατλαντίδα δεν ήταν παρά ένα λούνα παρκ όπου το πράγμα στράβωσε άσχημα. Ποιος ξέρει;

Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει με βεβαιότητα, ακριβώς γιατί ένα τόσο μεγάλο μέρος του ωκεανού παραμένει άγνωστο. Προσωπικά, τρέμω το άγνωστο, οπότε θα ήταν μάλλον περιττό να διευκρινίσω πως τρέμω τον ωκεανό. Ίσως όλο αυτό να ξεκίνησε όταν, σε ηλικία δέκα χρόνων, έπιασα έναν αστερία από έναν από τους βραχίονές του... και λίγες στιγμές μετά βρέθηκα να κρατάω ένα ορφανό, σπαρταριστό άκρο. Τότε δεν ήξερα πως οι βραχίονες των αστεριών μπορούν να σχηματιστούν ξανά. Νόμιζα πως ήμουν δολοφόνος. Έπεσα στα γόνατα και ούρλιαξα από την τρομάρα μου. (ΑΝΑΘΕΜΑ ΣΑΣ, ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΙ ΜΥΕΣ! ΠΑΕΙ ΤΟ ΑΘΩΟ ΠΛΑΣΜΑΤΑΚΙ! ΑΡΑΓΕ ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΩΣ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΑΡΩ ΟΡΙΣΤΙ-

ΚΗ ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ;)

Όμως, όσο περισσότερο με τρομοκρατεί κάτι, τόσο περισσότερο έχω την τάση να τρώω σκάλωμα με αυτό. Οπότε, από εκείνο το μοιραίο συναπάντημα με τον αστερία, ο ωκεανός, οι αλλόκοτοι κάτοικοί του –πολύ σωστά καταλάβατε, εσάς κοιτάζω, τα διάφορα *εχινόδερμα* και *οφιοιουροειδή*– μετατράπηκαν στο μυαλό μου σε συνώνυμα απροσμέτρητης δύναμης, αφάνταστης ομορφιάς και ανεκμετάλλευτων δυνατοτήτων.

Το βιβλίο του Ρικ Ριόρνταν, *Η κόρη του βυθού*, αποτυπώνει κάθε πτυχή αυτού του συνδυασμού δέους και τρόμου.

Αν λαχταρήσατε κάποια στιγμή μια ιστορία που θα κάνει την καρδιά σας να χτυπήσει σαν ταμπούρλο, τους πνεύμονές σας να αποζητούν ανάσα από τις διαδοχικές εκπλήξεις και ανατροπές, την ψυχή σας να κοντεύει να σκάσει από την προσπάθεια να χωρέσει ένα μαγικό σύνολο πρωταγωνιστών, το οποίο περιλαμβάνει μικρά, παμπόνηρα και ενδεχομένως αιμοδιψή ρολάκια κανέλας (α, και ένα γιγάντιο πλάσμα του βυθού που, πραγματικά, το μόνο που γυρεύει είναι λίγη αγάπη), θα τα βρείτε όλα αυτά και ακόμη περισσότερα να σας περιμένουν στις επόμενες σελίδες. Η ιστορία μας ξεκινά με δυο αντίπαλα σχολεία και ένα κατακλυσμιαίο γεγονός, το οποίο υποχρεώνει τους πρωτοετείς της κορυφαίας Ακαδημίας Χάρντινγκ-Πένκροφτ να αναλάβουν μια θανάσιμη αποστολή, προκειμένου να φέρουν στο φως ένα μυστικό που αφορά μια τεχνολογία ικανή να αλλάξει ριζικά τη μορφή ολόκληρου του κόσμου. Πάλευα με την αγωνία μου από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα, καθώς το πλήρωμα αντιμετώπιζε στρυφνά τεχνικά προβλήματα και υποβρύχιους γρίφους, ενώ εφαρμόζε στρατιωτικές τακτικές που με κάποιο τρόπο με έκαναν να αισθάνομαι πως η *δική μου* ευφυΐα απογειωνόταν, παρότι είχα περάσει το

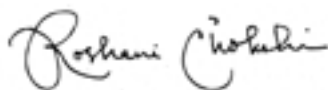
μεγαλύτερο μέρος της ημέρας χουχουλιάζοντας, τυλιγμένη με μια απαλή κουβέρτα.

Δεν μπορώ να φανταστώ καλύτερη πλοίαρχο για να ηγηθεί αυτής της θαλασσινής περιπέτειας από την καταπληκτική Άνα Ντακάρ. Η Άνα είναι όλα όσα ευχόμουν να είμαι στα δεκαπέντε μου. Ατρόμητη, πανέξυπνη, απίθανη γλωσσολόγος, φίλη με ένα δελφίνι που ακούει στο όνομα Σωκράτης και –το σημαντικότερο για τον ονειροπόλο, έφηβο εαυτό μου– κουβαλάει μια θρυλική προγονική κληρονομιά.

Βλέπετε, η Άνα είναι μία από τις τελευταίες απογόνους του πλοιάρχου Νέμο, και εδώ είναι που τα πράγματα αρχίζουν να περιπλέκονται. Ως η τελευταία των Ντακάρ, η Άνα δεν καλείται απλώς να διαχειριστεί μια κληρονομιά που θα μπορούσε να ανατρέψει τον τρόπο που αντιλαμβάνεται ολόκληρος ο κόσμος την τεχνολογία, αλλά ταυτόχρονα παλεύει με μεγαλύτερα ερωτήματα, όπως για παράδειγμα τι μας οφείλεται και τι οφείλουμε εμείς στους άλλους; Είναι εύκολο να πάρεις τις σωστές αποφάσεις όταν ξέρεις πως σε παρακολουθούν οι πάντες, όμως όταν βρίσκεσαι βαθιά κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, εκεί όπου μήτε ο ήλιος δεν μπορεί να σε δει, δεν αποκλείεται να καταλήξεις να κάνεις κάτι που δε θα το περίμενες με τίποτα...

Για μένα, η ιστορία αυτή μοιάζει πολύ με τον ωκεανό. Είναι συναρπαστική και εξίσου τρομακτική μα, από όπου κι αν την πιάσεις, απίθανα έξυπνη. Απολαύστε την! Και με ρέγουλα τα ρολάκια κανέλας.

Ρόσανι Τσόκσι

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το ταξίδι μου κάτω από τη θάλασσα ξεκίνησε σε μια πόλη περιτριγυρισμένη από στεριά, στην Μπολόνια της Ιταλίας, το 2008. Βρισκόμουν εκεί για μια έκθεση παιδικού βιβλίου, λίγο πριν από την προγραμματισμένη κυκλοφορία των βιβλίων μου *Η μάχη του λαβύρινθου* και *Τα 39 στοιχεία: ο λαβύρινθος των σκελετών*. Απολάμβανα το δείπνο μου στο υπόγειο ενός εστιατορίου, μαζί με περίπου δεκατέσσερα κορυφαία στελέχη του εκδοτικού οίκου Disney Publishing, όταν ο πρόεδρος του τομέα στράφηκε προς το μέρος μου και είπε: «ΡΙκ, υπάρχει κάποια ιστορία, τα πνευματικά δικαιώματα της οποίας να ανήκουν στην Disney, που θα ήθελες να εξελίξεις;» Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό απάντησα: «Το *20.000 λέύγες κάτω από τη θάλασσα*». Χρειάστηκα ακόμη δώδεκα χρόνια μέχρι να αισθανθώ έτοιμος να γράψω αυτή την ιστορία, την οποία κρατάτε στα χέρια σας αυτή τη στιγμή.

Ποιος είναι ο πλοίαρχος Νέμο; (Όχι, δεν εννοώ το χαριτωμένο ψαράκι.)

Αν δεν έχετε ακουστά τον πλοίαρχο Νέμο, είναι ένας χαρακτήρας τον οποίο δημιούργησε ο Γάλλος συγγραφέας Ιούλιος

Βερν, τον 19ο αιώνα. Ο Βερν περιέγραψε τις περιπέτειες του πλοίαρχου Νέμο σε δύο μυθιστορήματα, το *20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα* (1870) και *Η Μυστηριώδης Νήσος* (1875), όπου ο Νέμο είναι κυβερνήτης του πλέον προηγμένου υποβρυχίου σε ολόκληρο τον κόσμο, του *Ναυτίλου*.

Ο πλοίαρχος Νέμο ήταν έξυπνος, μορφωμένος, ευγενής και εξαιρετικά πλούσιος. Ήταν επίσης θυμωμένος, πικρόχολος και επικίνδυνος. Φανταστείτε έναν συνδυασμό του Μπρους Γουέιν, του Τόνι Σταρκ και του Λεξ Λούθορ. Γνωστός άλλοτε ως πρίγκιπας Ντακάρ, ο Νέμο είχε πολεμήσει ενάντια στη βρετανική αποικιακή κυβέρνηση της Ινδίας. Σε αντίποινα, οι Βρετανοί σκότωσαν τη γυναίκα και τα παιδιά του. Αυτή ήταν η ιστορία που γέννησε τον υπερήρωα-κακοποιό Ντακάρ. Επέλεξε το ψευδώνυμο Νέμο, το οποίο στα λατινικά σημαίνει *κανένας*. (Και, για τους φίλους της ελληνικής μυθολογίας, να επισημάνουμε εδώ πως το ψευδώνυμο παραπέμπει στον Οδυσσέα, ο οποίος είπε στον Κύκλωπα Πολύφημο πως το όνομά του ήταν Κανένας.) Ο Νέμο αφιέρωσε την υπόλοιπη ζωή του στο να τρομοκρατεί τις αποικιοκρατικές ευρωπαϊκές δυνάμεις στις θάλασσες του κόσμου, βυθίζοντας και λεηλατώντας τα πλοία τους, κάνοντάς τες να τρέμουν το ανίκητο «θαλάσσιο τέρας», που στην πραγματικότητα ήταν ο *Ναυτίλος*.

Ποιος δε θα ήθελε να έχει τέτοιες δυνάμεις; Όταν ήμουν παιδί, κάθε φορά που βουτούσα σε μια λίμνη ή ακόμη και σε κάποια πισίνα, μου άρεσε να καμώνομαι πως ήμουν ο πλοίαρχος Νέμο. Μπορούσα να βυθίζω εχθρικά σκάφη ατιμώρητος, να ταξιδεύω σε ολόκληρο τον κόσμο αθέατος, να εξερευνώ βυθούς που κανείς άλλος δεν είχε αντικρίσει και να ανακαλύπτω θαυμάσια ερείπια και ανεκτίμητους θησαυρούς. Μπορούσα να βυθίζομαι στον δικό μου, μυστικό κόσμο, χωρίς να χρειάζεται

να επιστρέψω στον κόσμο της επιφάνειας (που, έτσι κι αλλιώς, ήταν απαίσιος). Όταν κάποια στιγμή έγραψα τις περιπέτειες του Πέρσι Τζάκσον, του γιου του Ποσειδώνα, μπορείτε να βάλετε στοίχημα ότι τα παιδικά μου όνειρα με πρωταγωνιστή τον πλοίαρχο Νέμο και τον *Ναυτίλο* ήταν ένας βασικός λόγος που επέλεξα να κάνω τον Πέρσι έναν ημίθεο της θάλασσας.

Βέβαια, για να είμαι ειλικρινής, τα μυθιστορήματα του Ιουλίου Βερν μού είχαν πέσει κάπως βαριά όταν ήμουν παιδί. Όμως είχα *κατευχαριστηθεί* τα παλιά *Κλασικά Εικονογραφημένα* του θείου μου, κι είχα ενθουσιαστεί με την κινηματογραφική εκδοχή της Disney του *20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα*... ακόμη και τις αμήχανες σκηνές, όπως εκεί όπου ο Κερκ Ντάγκλας χορεύει και τραγουδάει ή εκεί όπου το πελώριο λαστιχένιο καλαμάρι επιτίθεται στο πλοίο. Χρειάστηκε να μεγαλώσω για να συνειδητοποιήσω πόσο πλούσιες και σύνθετες ήταν οι πρωτότυπες ιστορίες. Ο Νέμο ήταν ακόμη πιο ενδιαφέρων από ό,τι είχα φανταστεί. Οπότε άρχισα να διακρίνω μικρά ανοίγματα στην αφήγηση, σημεία όπου ο Βερν είχε αφήσει περιθώριο για μια πιθανή συνέχεια...

Γιατί εξακολουθεί να έχει σημασία ο πλοίαρχος Νέμος;

Ο Βερν ήταν ένας από τους πρώτους συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας. Από τη σκοπιά του 21ου αιώνα, ίσως είναι κάπως δύσκολο να εκτιμήσουμε το πόσο ριζοσπαστικές ήταν οι ιδέες του, όμως ο Βερν φαντάστηκε τεχνολογίες οι οποίες έμελλε να καταστούν πραγματικότητα εκατοντάδες χρόνια αργότερα. Ένα αυτοκινούμενο υποβρύχιο, ικανό να πλέει διαρκώς στους ωκεανούς του πλανήτη, χωρίς να χρειάζεται ποτέ να πιάνει λιμάνι για ανεφοδιασμό; Αδύνατον! Το 1870, τα υποβρύχια

ήταν ακόμη πρόσφατες εφευρέσεις, επικίνδυνα κονσερβοκούτια, τα οποία περισσότερες πιθανότητες είχαν να ανατιναχτούν και να σκοτώσουν όλους τους επιβάτες, παρά να ολοκληρώσουν ένα ταξίδι σε όλο τον κόσμο. Επίσης, ο Βερν έγραψε το μυθιστόρημα *Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες* σε μια εποχή κατά την οποία η πραγματοποίηση ενός τέτοιου ταξιδιού τόσο γρήγορα ήταν κάτι το αδιανόητο, όπως και το *Ταξίδι στο κέντρο της Γης*, έναν άθλο που εξακολουθεί να υπερβαίνει κατά πολύ τις δυνατότητες της ανθρώπινης τεχνολογίας, όμως κάποια μέρα, ποιος ξέρει;

Η επιστημονική φαντασία, στην καλύτερη εκδοχή της, μπορεί να διαμορφώσει τον τρόπο που βλέπουν οι άνθρωποι το μέλλον. Ο Ιούλιος Βερν το κατάφερε καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο. Ήδη από τον 19ο αιώνα, φαντάστηκε πράγματα που *θα μπορούσαν* να υπάρξουν, και η ανθρωπότητα ανταποκρίθηκε στην πρόκληση. Όταν οι άνθρωποι συζητούν για το πόσο γρήγορα μπορεί ένα αεροπλάνο ή ένα πλοίο να ταξιδέψει στον πλανήτη μας, εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τον *Γύρο του κόσμου σε 80 ημέρες* ως σημείο αναφοράς. Άλλοτε, οι ογδόντα ημέρες ήταν ένα εξαιρετικά σύντομο διάστημα προκειμένου να ολοκληρωθεί ένας γύρος του κόσμου. Πλέον, μπορούμε να κάνουμε το ίδιο ταξίδι σε λιγότερο από ογδόντα ώρες με το αεροπλάνο και λιγότερο από σαράντα ημέρες με το πλοίο.

Το *Ταξίδι στο κέντρο της Γης* του Βερν ενέπνευσε γενιές σπηλαιολόγων να εξερευνήσουν τα σπηλαιώδη δίκτυα του πλανήτη και ώθησε γεωμηχανικούς να δώσουν απάντηση στο πώς αλληλεπιδρούν τα στρώματα της γης.

Ο πλοίαρχος Νέμο, με τη σειρά του, ευαισθητοποίησε τους ανθρώπους ως προς τη σημασία των ωκεανών για το μέλλον του πλανήτη. Γνωρίζουμε πως το μεγαλύτερο μέρος της Γης

καλύπτεται από νερό, ενώ το ογδόντα τοις εκατό των ωκεανών παραμένει ανεξερευνητό. Το να βρούμε τρόπο να αξιοποιήσουμε τη δύναμη της θάλασσας, να συμβιώσουμε με τη δύναμη της θάλασσας, καθώς το κλίμα του πλανήτη μας αλλάζει, ενδεχομένως να αποτελέσει το κλειδί για την επιβίωση της ανθρωπότητας. Ο Βερν όλα αυτά τα πράγματα οραματίστηκε μέσα από τα βιβλία του.

Ο Νέμο και το πλήρωμά του έχουν τη δυνατότητα να ζουν αυτάρκεις, χωρίς να πατούν ποτέ στη στεριά. Η θάλασσα τους παρέχει όλα όσα χρειάζονται. Στο 20.000 λέυγες κάτω από τη θάλασσα, ο Νέμο εξηγεί στον Αρονάξ πως ο *Ναυτίλος* είναι πλήρως ηλεκτροκινούμενος, και αντλεί όλη την ενέργεια που χρειάζεται από τον ωκεανό. Στη *Μυστηριώδη Νήσο*, ο Σάιρους Χάρντινγκ εικάζει πως, όταν κάποια στιγμή εξαντληθεί ο άνθρωπος, οι άνθρωποι θα μάθουν πώς να αντλούν ενέργεια από το άφθονο υδρογόνο του ωκεανού. Αυτός είναι ένας στόχος τον οποίο η ανθρωπότητα εξακολουθεί να επιχειρεί να πετύχει σήμερα, κι είναι ένας από τους λόγους που αποφάσισα πως ο Νέμο οπωσδήποτε είχε ξεκλειδώσει το μυστικό της ψυχρής σύντηξης.

Στο 20.000 λέυγες κάτω από τη θάλασσα, το πλήρωμα του Νέμο χρησιμοποιεί ηλεκτρικά όπλα, τα Λέιντεν, που είναι περισσότερο αποδοτικά και εξελιγμένα από ό,τι τα συμβατικά όπλα. Διαθέτουν σχεδόν ατελείωτα πλούτη, χάρη στα αμέτρητα ναυάγια που έχουν λεηλατήσει. Έχουν ανακαλύψει τα μυστικά της υποβρύχιας γεωργίας, επομένως το φαγητό δεν αποτελεί πρόβλημα. Το σημαντικότερο, απολαμβάνουν την ελευθερία. Δεν υπόκεινται στους νόμους κανενός κράτους, μπορούν να πηγαινοέρχονται όπου και όποτε θέλουν. Δε λογοδοτούν πουθενά, εκτός του Νέμο. Τώρα, αν αυτό είναι καλό ή κακό...

φαντάζομαι πως η απάντηση εξαρτάται από το τι άποψη έχεις για τον Νέμο!

Η σημασία της θάλασσας, η σημασία του να φαντάζεσαι νέες τεχνολογικές εξελίξεις... αυτοί είναι σπουδαίοι λόγοι για να συνεχίσουμε να διαβάζουμε τις ιστορίες του Ιουλίου Βερν. Όμως, υπάρχει ακόμη ένα κρίσιμο ζήτημα που πρέπει να λάβουμε υπόψη. Ο Βερν έπλασε τον πλοίαρχο Νέμο ως Ινδό πρίγκιπα που είχε υποφέρει από την αποικιοκρατία των Ευρωπαίων. Ο χαρακτήρας του διερευνά έννοιες οι οποίες παραμένουν στην εποχή μας εξίσου κρίσιμες όσο ήταν και στη Βικτοριανή εποχή. Πώς αποκτάς φωνή και δύναμη σε μια κοινωνία η οποία σου στερεί αυτά τα προνόμια; Πώς πολεμάς την αδικία; Ποιος είναι αυτός που γράφει τα βιβλία της Ιστορίας και αποφασίζει ποιοι ήταν οι «καλοί» και ποιοι οι «κακοί»; Ο Νέμο είναι ένας παράνομος, ένας επαναστάτης, μια ιδιοφυΐα, ένας επιστήμονας, ένας εξερευνητής, ένας πειρατής, ένας ευγενής, ένας «αρχάγγελος της εκδίκησης». Είναι, με δυο λόγια, ένας χαρακτήρας περίπλοκος, πράγμα που τον καθιστά εξαιρετικά ενδιαφέροντα. Με συνάρπαξε η ιδέα να μεταφέρω την κληρονομιά του στον 21ο αιώνα και να διερευνήσω τα ζητήματα που θα καλούνταν να αντιμετωπίσουν οι απόγονοί του, αιώνες μετά.

Εσύ τι θα έκανες αν είχες στα χέρια σου τη δύναμη του *Ναυτίλου*; Ελπίζω πως *Η κόρη του βυθού* θα σε εμπνεύσει να φανταστείς τις δικές σου περιπέτειες, όπως ενέπνευσε κάποτε εμένα ο Ιούλιος Βερν. Ετοιμάσου για κατάδυση. Ο βυθός μάς περιμένει!

ΡΙΚ ΡΑΪΟΡΝΤΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΑΡΝΤΙΝΓΚ-ΠΕΝΚΡΟΦΤ

ΟΙΚΟΣ ΔΕΛΦΙΝΙ

επικοινωνίες, εξερεύνηση, κρυπτογραφία,
αντικατασκοπεία

ΟΙΚΟΣ ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

διοίκηση, πολεμικές επιχειρήσεις, οπλικά συστήματα,
εφοδιασμός

ΟΙΚΟΣ ΚΕΦΑΛΟΠΟΔΟ

μηχανική, εφαρμοσμένη μηχανολογία, καινοτομία,
αμυντικά συστήματα

ΟΙΚΟΣ ΟΡΚΑ

ιατρική, ψυχολογία, εκπαίδευση, θαλάσσια βιολογία,
συλλογική μνήμη

ΤΑΞΗ ΠΡΩΤΟΕΤΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΧΑΡΝΤΙΝΓΚ-ΠΕΝΚΡΟΦΤ

ΟΙΚΟΣ ΔΕΛΦΙΝΙ

Άνα Ντακάρ, επιμελήτρια

Λι-Αν Μπεστ

Βέρτζιλ Εσπάρσα

Χαλιμά Νάσερ

Τζακ Γου

ΟΙΚΟΣ ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

Τζέμινι Τουέιν, επιμελήτης

Ντρου Καρντένας

Κούπερ Νταν

Κίγια Τζένσεν

Έλοϊζ ΜακΜάνους

ΟΙΚΟΣ ΚΕΦΑΛΟΠΟΔΟ

Τία Ρομέρο, επιμελήτρια

Ρόμπι Μπαρ

Νελίνια ντα Σίλβα

Μέντοου Νιούμαν

Κέι Ράμσεϊ

ΟΙΚΟΣ ΟΡΚΑ

Φράνκλιν Κάουτς, επιμελήτης

Έστερ Χάρντινγκ

Λίνζι Χουάνγκ

Ρις Μόροου

Μπρίτζιτ Σόλτερ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Το ζήτημα με τις ημέρες που ανατρέπουν τα πάντα στη ζωή σου είναι το εξής.

Ξεκινούν όπως μια απόλυτα συνηθισμένη ημέρα. Δεν υποψιάζεσαι καν πως ο κόσμος σου πρόκειται να μετατραπεί σε αμέτρητα, απαίσια θρύψαλα, παρά μόνο όταν είναι πλέον πολύ αργά.

Την τελευταία Παρασκευή του πρώτου μου έτους στην ακαδημία, ξυπνάω στο δωμάτιό μου, στους κοιτώνες της σχολής, στις πέντε το πρωί, όπως συνήθως. Σηκώνομαι αθόρυβα, ώστε να μην ενοχλήσω τις συγκατοίκους μου, φοράω το μπικίνι μου και πηγαίνω στον ωκεανό.

Λατρεύω τους χώρους της ακαδημίας νωρίς το πρωί. Οι λευκές, τσιμεντένιες προσόψεις των κτιρίων αποκτούν ρόδινες και γαλαζοπράσινες αποχρώσεις καθώς ο ήλιος ανατέλλει. Στο πυκνό γρασίδι του αιθρίου δεν υπάρχει ψυχή, εκτός από τους γλάρους και τους σκίουρους, που επιδίδονται στην αέναη πάλη τους για το ποιος θα βουτήξει τα ψίχουλα που άφησαν πίσω τους οι σπουδαστές. Η ατμόσφαιρα ευωδιάζει αλμύρα, ευκάλυπτο και κανέλα, από τα ρολάκια που ψήνονται εκείνη την ώρα στην καφετέρια. Η δροσερή αύρα της Νότιας Καλιφόρνια κάνει τα μπράτσα και τα πόδια μου να ανατριχιάζουν. Κάτι

τέτοιες στιγμές είναι που δυσκολεύομαι να πιστέψω πόσο τυχερή είμαι που φοιτώ στην Ακαδημία Χάρντινγκ-Πένκροφτ.

Αν υποθέσουμε, δηλαδή, πως θα καταφέρω να τα βγάλω πέρα στις δοκιμασίες του Σαββατοκύριακου. Δεν αποκλείεται να κοπώ και να αποχωρήσω ντροπιασμένη ή να πεθάνω πιασμένη σε κάποιο δίχτυ, στον βυθό ενός υποβρύχιου στίβου εμποδίων... Πάντως δεν πρέπει να με παίρνει από κάτω, αφού ό,τι και να μου συμβεί θα είναι προτιμότερο από το να κλείσω τη χρονιά απαντώντας σε πέντε τρισεκατομμύρια ερωτήσεις πολλαπλών επιλογών, για κάποιο συμβατικό τεστ γνώσεων, όπως ορίζει η πολιτεία.

Ακολουθώ το χαλικόστρωτο μονοπάτι που οδηγεί στον ωκεανό.

Κάπου ενενήντα μέτρα πιο κάτω από το κτίριο ναυτικού πολέμου, τα βράχια καταλήγουν στα νερά του Ειρηνικού. Εκεί, στο βάθος, ο κατάλευκος αφρός συντροφεύει τα βαθυγάλανα κύματα. Κύματα που βροντούν και αντηχούν ολόγυρα στην καμπύλη του όρμου, σαν τα ροχαλητά κάποιου γίγαντα.

Ο αδελφός μου, ο Ντεβ, με περιμένει στο χείλος του βράχου. «Άργησες πάλι, Άνα Μπανάνα».

Το ξέρει πως μου τη σπάει όταν με λέει έτσι.

«Μη νομίζεις πως δε θα σε σπρώξω», τον προειδοποιώ.

«Μπορείς να προσπαθήσεις». Όταν ο Ντεβ χαμογελάει πλατιά, το κάνει λοξά, σαν να μην μπορεί να ισορροπήσει την πίεση στο ένα αυτί. Τα άλλα κορίτσια επιμένουν πως αυτό τον κάνει να δείχνει γλύκας. Εγώ, πάλι, διατηρώ τις αμφιβολίες μου. Τα σκούρα μαλλιά του σχηματίζουν καρφάκια στη φράντζα, λες κι είναι αχινός. Ο ίδιος λέει πως αυτό είναι το «στιλ» του. Εγώ νομίζω πως απλώς οφείλεται στο ότι κοιμάται με το μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι του.

Ως συνήθως, φοράει την κλασική μαύρη φόρμα κατάδυσης, με το ασημένιο σήμα του Καρχαρία στο στήθος, σύμβολο του οίκου του. Ο Ντεβ με θεωρεί παλαβή που θα επιχειρήσω τη βουτιά φορώντας μπικίνι. Στα περισσότερα πράγματα, είναι ζορικός τύπος. Όμως, σε ό,τι έχει να κάνει με το κρύο, αντιδράει σαν μωρό.

Ξεκινάμε τις προπαρασκευαστικές διατάξεις μας. Το σημείο αυτό είναι ένα από τα ελάχιστα κατά μήκος των ακτών της Καλιφόρνια όπου μπορείς να επιχειρήσεις ελεύθερη κατάδυση χωρίς να τσακιστείς στα βράχια από κάτω. Εδώ, τα βράχια είναι κάθετα, εκτείνονται σε μια ευθεία μέχρι το σημείο όπου τα καταπίνουν τα νερά του όρμου.

Είναι ήσυχα και γαλήνια αυτή την ώρα της ημέρας. Και παρότι ο Ντεβ έχει πολλές ευθύνες, ως επικεφαλής του οίκου του, ποτέ δεν είναι τόσο απασχολημένος ώστε να απουσιάσει από το πρωινό μας τελετουργικό. Και γι' αυτόν τον λόγο τον λατρεύω.

«Τι έφερες στον Σωκράτη σήμερα;» ρωτάω.

Ο Ντεβ γνέφει προς ένα σημείο παραδίπλα. Δυο νεκρά καλαμάρια λαμπυρίζουν στο γρασίδι. Ως τεταρτοετής, ο Ντεβ έχει πρόσβαση στις προμήθειες του ενυδρείου. Αυτό σημαίνει πως μπορεί να ξεκλέβει λιχουδιές για τον φίλο μας στον όρμο. Τα καλαμάρια είναι γύρω στους τριάντα πόντους, από την ουρά μέχρι τα πλοκάμια, γλοιώδη, ασημένια και καφετιά, σαν οξειδωμένο αλουμίνιο. Επιστημονική ονομασία, *Loligo opalescens*. Το κοινό καλαμάρι της Καλιφόρνια. Προσδόκιμο ζωής, έξι με εννέα μήνες.

Μου είναι αδύνατο να μη σκέφτομαι έτσι. Η δρ Φαρέζ, που μας διδάσκει θαλάσσια βιολογία, μας έχει εκπαιδεύσει υπερβολικά καλά. Μαθαίνεις να θυμάσαι τις λεπτομέρειες, γιατί τα

πάντα, κυριολεκτικά τα πάντα, θα μπορούσαν να πέσουν σε κάποιο από τα πρόχειρα διαγωνίσματα που μας βάζει.

Ο Σωκράτης πάλι έχει ένα άλλο όνομα για τα *Loligo opalescens*. Τα ονομάζει πρωινό.

«Άψογα». Πιάνω τα καλαμάρια, κρύα ακόμη από τον καταψύκτη, και δίνω το ένα στον Ντεβ. «Ετοιμος;»

«Στάσου, πριν βουτηξουμε...» Παίρνει ύφος σοβαρό. «Έχω κάτι που θέλω να σου δώσω...»

Δεν ξέρω αν λέει αλήθεια ή όχι, όμως κάθε φορά που προσπαθεί να με ξεγελάσει, την πατάω. Με το που μου αποσπά την προσοχή, κάνει μεταβολή και πηδάει από τον βράχο.

Τα παίρνω. «Βρε άτιμε...»

Αυτός που θα βουτηξει πρώτος έχει και τις καλύτερες πιθανότητες να βρει πρώτος τον Σωκράτη.

Παίρνω βαθιά ανάσα και τον ακολουθώ.

Οι βουτιές από τους βράχους είναι η απόλυτη εμπειρία. Πέφτω από ύψος δεκαώροφου κτιρίου, ο άνεμος και η αδρεναλίνη βουίζουν στα αυτιά μου και την επόμενη στιγμή σκίζω την επιφάνεια του παγωμένου νερού.

Απολαμβάνω το σοκ στον οργανισμό μου: το ξαφνικό κρύο, το τσούξιμο του αλμυρού νερού στα σκισίματα και τα γδαρσίματα που κουβαλάω. (Αν δεν έχεις σκισίματα και γδαρσίματα, ως σπουδαστής στην Ακαδημία, τότε δεν έχεις εκτελέσει σωστά τις ασκήσεις μάχης.)

Βουτάω κατευθείαν μέσα από ένα κοπάδι χαλκόχρωμων βραχόψαρων, δεκάδες πορτοκαλιά-άσπρα ψάρια, με κυματιστά πτερύγια, έτσι που μοιάζουν με πανκ-ροκ κυπρίνοι. Όμως, η ζόρικη όψη τους είναι μονάχα για επίδειξη, μια και σκορπίζουν τρομαγμένα. Δέκα μέτρα παρακάτω, εντοπίζω τον στρόβιλο που σχηματίζουν οι φυσαλίδες του Ντεβ. Ακολουθώ το ίχνος.

Το ρεκόρ μου στη στατική άπνοια είναι τα πέντε λεπτά. Προφανώς, δεν είναι δυνατόν να κρατήσω την αναπνοή μου για τόση ώρα ενώ καταδύομαι, όμως και πάλι, βρίσκομαι στο φυσικό μου περιβάλλον. Στην επιφάνεια, ο Ντεβ διαθέτει το πλεονέκτημα της δύναμης και της ταχύτητας. Υποβρύχια, πλεονεκτώ σε αντοχή και ευελιξία. Τουλάχιστον, αυτό λέω στον εαυτό μου.

Ο αδελφός μου ισορροπεί πάνω από τον αμμουδερό βυθό, με τα πόδια οκλαδόν, λες και διαλογίζεται στο σημείο αυτό εδώ και ώρες. Κρύβει το καλαμάρι πίσω από την πλάτη του, καθώς ο Σωκράτης έχει καταφτάσει και σκουντά με το ρύγχος του το στήθος του Ντεβ, σαν να του λέει: *Έλα, αφού ξέρω τι μου έχεις φέρει.*

Ο Σωκράτης είναι ένα θαυμάσιο πλάσμα. Και δεν το λέω αυτό μονάχα επειδή ανήκω στον οίκο Δελφίνι. Είναι ένα νεαρό αρσενικό ρινοδέλφινο, με μήκος που αγγίζει τα τρία μέτρα, γκριζογάλανη επιδερμίδα και ένα χαρακτηριστικό σκούρο σημάδι κατά μήκος του ραχιαίου πτερυγίου του. Το ξέρω πως δε χαμογελά *πραγματικά*. Απλώς το μακρύρυνγχο στόμα του έχει αυτό το σχήμα. Και πάλι, το βρίσκω απίστευτα χαριτωμένο.

Ο Ντεβ εμφανίζει το καλαμάρι. Ο Σωκράτης το αρπάζει και το καταπίνει ολόκληρο. Ο Ντεβ μού χαμογελά πλατιά, έτσι που μια φυσαλίδα αναδύεται από τα χείλη του. Η έκφρασή του λέει: *Χα, χα, το δελφίνι συμπαθεί εμένα περισσότερο.*

Προσφέρω στον Σωκράτη το δικό μου καλαμάρι. Ευχαρίστως δέχεται το δεύτερο κέρασμα. Με αφήνει να του ξύσω το κεφάλι, που είναι λείο και σφιχτό σαν σημαδούρα, κι ύστερα να τρίψω τα πλευρικά πτερύγιά του. (Τα δελφίνια τρελαίνονται για μασάζ στα πλευρικά τους πτερύγια.)

Τότε κάνει κάτι που δεν το περίμενα. Τινάζει το σώμα του,

σπρώχνοντας την παλάμη μου προς το ρύγχος του, σε μια κίνηση που έχω καταλήξει να ερμηνεύσω σαν *Πάμε!* ή *Βιάσου!* Αλλάζει κατεύθυνση και απομακρύνεται κολυμπώντας, ενώ το ρεύμα που σχηματίζεται από την κίνηση της ουράς του με βρίσκει δυνατά στο πρόσωπο.

Τον ακολουθώ με το βλέμμα μου, μέχρι που χάνεται στο μισοσκόταδο. Περιμένω πως θα διαγράψει κύκλο και θα επιστρέψει. Δεν το κάνει.

Δεν καταλαβαίνω.

Συνήθως, δεν εξαφανίζεται αφού φάει. Του αρέσει να κάνουμε παρέα. Τα δελφίνια είναι από τη φύση τους κοινωνικά. Τις περισσότερες φορές μάς ακολουθεί στην επιφάνεια και πηδάει πάνω από τα κεφάλια μας, ή παίζουμε κρυφτό, ή αλλιώς μας βομβαρδίζει με φωνές και πλαταγίσματα που ακούγονται σαν ερωτήσεις. Αυτός είναι και ο λόγος που τον είπαμε Σωκράτη. Δε δίνει ποτέ απαντήσεις... μόνο ερωτήσεις κάνει.

Σήμερα, όμως, έδειχνε ταραγμένος... σχεδόν ανήσυχος.

Στα όρια του οπτικού μου πεδίου, τα μπλε φώτα του πλέγματος ασφαλείας εκτείνονται κατά μήκος της εισόδου του όρμου, ένα φωτεινό, ρομβοειδές μοτίβο, με το οποίο έχω εξοικειωθεί τα τελευταία δύο χρόνια. Έτσι όπως κοιτάζω προς τα εκεί, βλέπω τα φώτα να σβήνουν και λίγο μετά να ανάβουν ξανά. Πρώτη φορά τα βλέπω να κάνουν αυτό το πράγμα.

Ρίχνω μια ματιά στον Ντεβ. Δε φαίνεται να έχει αντιληφθεί την αλλαγή στο πλέγμα. Δείχνει προς τα πάνω. *Πάμε κόντρα.*

Τινάζει τα πόδια του για να επιστρέψει στην επιφάνεια, αφήνοντάς με μέσα σε ένα σύννεφο άμμου.

Θέλω να μείνω εδώ περισσότερο. Έχω περιέργεια να δω αν τα φώτα θα σβήσουν ξανά ή αν θα επιστρέψει ο Σωκράτης. Όμως, τα πνευμόνια μου με καίνε. Απρόθυμα, ακολουθώ τον Ντεβ.

Όταν φτάνω στην επιφάνεια και παίρνω ανάσα, τον ρωτάω αν είδε τα φώτα να τρεμοπαίζουν.

Εκείνος με κοιτάζει μισοκλείνοντας τα μάτια του. «Είσαι σίγουρη πως δεν είχες αρχίσει να λιποθυμάς;»

Τον πιτσιλίζω στο πρόσωπο. «Σοβαρολογώ. Να το πούμε σε κάποιον».

Ο Ντεβ σκουπίζει τα νερά από τα μάτια του. Εξακολουθεί να αμφιβάλλει για αυτό που λέω.

Για να είμαι ειλικρινής, ποτέ μου δεν κατάλαβα για ποιο λόγο έχουμε ένα κορυφαίας τεχνολογίας υποβρύχιο ηλεκτρονικό τείχος κατά μήκος της εισόδου του όρμου. Το ξέρω πως υποτίθεται πως διατηρεί τα πλάσματα της θάλασσας ασφαλή, κρατώντας σε απόσταση όλους τους κινδύνους, όπως τους λαθροκυνηγούς, τους ερασιτέχνες δύτες και τους φαρσέρ από το αντίπαλο λύκειο, το Ινστιτούτο Λαντ. Όμως, φαντάζει υπερβολικό, ακόμη και για τα μέτρα μιας σχολής που βγάζει τους κορυφαίους θαλάσσιους επιστήμονες και ναυτικούς δοκίμους. Ούτε και ξέρω πώς ακριβώς λειτουργεί το πλαίσιο. Αυτό που ξέρω, όμως, είναι πως κανονικά δεν πρέπει να αναβοσβήνει.

Ο Ντεβ μάλλον βλέπει πως είμαι πραγματικά ανήσυχη. «Καλά», λέει. «Θα το αναφέρω».

«Επίσης, ο Σωκράτης φερόταν παράξενα».

«Ένα δελφίνι φέρεται παράξενα. Εντάξει, θα το αναφέρω και αυτό».

«Θα μπορούσα να το αναφέρω εγώ, όμως, όπως φροντίζεις να μου υπενθυμίζεις σε κάθε ευκαιρία, δεν είμαι παρά μια ασήμαντη πρωτοετής. Εσύ, όμως, είσαι ο μεγάλος και δυνατός επικεφαλής των Καρχαριών, οπότε...»

Με πιτσιλίζει εκείνος αυτή τη φορά. «Αν χόρτασες από παράλογες ανησυχίες, έχω πράγματι κάτι για σένα». Βγάζει μια

αλυσίδα που λαμπυρίζει από τη θήκη της καταδυτικής του ζώνης. «Χρόνια πολλά, Άνα».

Μου δίνει το μενταγιόν: είναι ένα μαύρο μαργαριτάρι, δεμένο σε χρυσό. Μου παίρνει μερικές στιγμές για να συνειδητοποιήσω τι μου έχει χαρίσει. Το στήθος μου σφίγγεται.

«Της μαμάς;» Μετά βίας κατορθώνω να αρθρώσω τη λέξη.

Το μαργαριτάρι ήταν το κεντρικό πετράδι της манγκαλσούτρα της μαμάς, του νυφικού της περιδέραιου. Είναι, επίσης, το μοναδικό πράγμα που μας έχει απομείνει από εκείνη.

Ο Ντεβ χαμογελάει, αν και τα μάτια του χρωματίζονται από εκείνη τη γνώριμη μελαγχολία. «Έβαλα και έδεσαν ξανά το μαργαριτάρι. Κλείνεις τα δεκαπέντε την επόμενη εβδομάδα. Θα ήθελε κι εκείνη να το φορέσεις».

Αυτό είναι ό,τι πιο γλυκό έχει κάνει ποτέ του για μένα. Μου έρχεται να βάλω τα κλάματα. «Μα... γιατί δεν περίμενες μέχρι την άλλη εβδομάδα;»

«Σήμερα αναχωρείς για τις δοκιμασίες των πρωτοετών. Ήθελα να έχεις μαζί το μαργαριτάρι, για καλή τύχη... ξέρεις, σε περίπτωση που αποτύχεις παταγωδώς, ας πούμε».

Πραγματικά έχει ταλέντο στο να καταστρέφει μια όμορφη στιγμή.

«Άσε τις βλακείες», λέω.

Γελάει. «Πλάκα κάνω, χαζούλα. Τέλεια θα τα πας. Πάντοτε τα καταφέρνεις τέλεια, Άνα. Απλώς να προσέχεις, εντάξει;»

Νιώθω τα μάγουλά μου να αναψοκοκκινίζουν. Δεν ξέρω πώς να διαχειριστώ όλη αυτή τη ζεστασιά και τη στοργή. «Πάντως... το μενταγιόν είναι πανέμορφο. Σ' ευχαριστώ».

«Δεν κάνει τίποτα». Στρέφει το βλέμμα του στον ορίζοντα και μια υποψία ανησυχίας διατρέχει τα σκούρα καστανά μάτια του. Ίσως να σκέφτεται το πλέγμα ασφαλείας ή δεν αποκλείε-

ται να ανησυχεί *πραγματικά* για τις δοκιμασίες του Σαββατοκύριακου. Δεν αποκλείεται, όμως, να σκέφτεται το τι συνέβη πριν από δύο χρόνια, όταν οι γονείς μας πέταξαν πέρα από εκείνο τον ορίζοντα για τελευταία φορά.

«Έλα, πάμε». Καταφέρνει να χαμογελάσει και πάλι καθησυχαστικά, όπως έχει κάνει τόσες φορές για χάρη μου. «Θα αργήσουμε για το πρωινό».

Πάντοτε πεινασμένος, ο αδελφός μου, και πάντοτε σε κίνηση – ο ιδανικός αρχηγός των Καρχαριών.

Κολυμπάει προς την ακτή.

Κοιτάζω το μαύρο μαργαριτάρι της μητέρας μου, το φυλαχτό που υποτίθεται πως θα της εξασφάλιζε μακροζωία και προστασία από κάθε κακό. Δυστυχώς για την ίδια και τον πατέρα μου, τίποτε από τα δύο δεν έκανε. Σαρώνω με το βλέμμα μου τον ορίζοντα, προσπαθώντας να φανταστώ πού πήγε ο Σωκράτης και τι είχε προσπαθήσει να μου πει.

Ύστερα ακολουθώ τον αδελφό μου, γιατί ξαφνικά δε θέλω καθόλου να μείνω μόνη μου στο νερό.

Η

Άνα Ντακάρ είναι πρωτοετής στην Ακαδημία Χάρντινγκ-Πένκροφτ, μια σχολή απ' όπου αποφοιτούν οι κορυφαίοι θαλάσσιοι βιολόγοι και υποβρύχιοι εξερευνητές στον πλανήτη. Όταν η Άνα θα κληθεί να λάβει μέρος σ' ένα μυστηριώδες εκπαιδευτικό ταξίδι, ούτε καν φαντάζεται την περιπέτεια που την περιμένει...

Θα γίνει μάρτυρας μιας απίστευτης τραγωδίας και παράλληλα θα μάθει πως εδώ και εκατόν πενήντα χρόνια υπάρχει έχθρα ανάμεσα στην ακαδημία και σε μια αντίπαλη σχολή, το Ινστιτούτο Λαντ. Πλέον, όμως, ο άλλοτε ψυχρός πόλεμος αποκτά πύρινες διαστάσεις και οι πρωτοετείς διατρέχουν θανάσιμο κίνδυνο.

Σε μια κούρσα με αντίπαλο όχι μόνο τον χρόνο αλλά και αδίστακτους εχθρούς, η Άνα θα αναγκαστεί, με τη βοήθεια των φίλων της, να αποδείξει ότι έχει τα χαρίσματα και τις ικανότητες μιας πραγματικής ηγέτιδας.

Ο No 1 ευπώλητος συγγραφέας των
New York Times αποτίνει φόρο τιμής στον Ιούλιο
Βερν με μια συναρπαστική περιπέτεια βασισμένη
στο 20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα.

Από 12 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4540-3

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗ: 26271